

An. II. No. 1.

Aprilie, 1935.

STÂNĂ

Revistă Profesională și de Cultură

**Organ al Oierilor din
întreaga țară**

*

MOTTO:

75/1
Doina e a noastră! Munților
noi le dăm viață și le mărăm
farmecul ce au! Noi cunoa-
ștem glasul tainic al izvoa-
relor! Noi ne-am înfrățit cu
bradul!

DIRECTOR:
NICOLAE MUNTEAN
INVĂȚĂTOR

*

Biblioteca Județeană ASTRA

21596P

Redacția și Administrația: Poiana-Sibiului, Jud.Sibiu

21596

„STÂNA“

ORGAN AL OIERILOR DIN INTREAGA ȚARĂ

APARE IN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:	
Pe un an	Lei 100
Pe 6 luni	„ 60
Exemplarul	„ 10

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
NICOLAE MUNTEAN
învățător
POIANA-SIBIULUI, JUD. SIBIU

CUPRINSUL:

Anul II. — — — — —	„Stâna“
Doina — — — — —	Gh. Bogdan
Este o datorință — — — — —	Nicolae Muntean
Scrisoare din Crâm — — — — —	Gh. D. Banu
Hrănirea mieilor — — — — —	Dr. N. I. Teodoreanu
Din amintirile lui Moș Ion Târlaşul —	Nicolae Vonica
Creșterea oilor — — — — —	Traian Vonica
Fătările giele — — — — —	Dr. N. I. Teodoreanu
600 de lei un miel — — — — —	Nic. Muntean
Informațiuni — — — — —	* * *

MOTTO:

Doina e a noastră! Munților
noi le dăm viață și le mărăm
farmecul ce au! Noi cunoaștem
glasul tainic al izvoarelor!
Noi ne-am înfrățit cu
bradul!

Anul II.

Cu acest număr intrăm în al 2-lea an de muncă închinată intereselor celei mai uitate profesii a țării!

Modești, cum sunt și cei a căror interese le servim, credem a fi făcut un bun început umplând un gol de mult și de mulți simțit.

Curați în intențiuni, cum este apa izvorului de munte, am năzuit a trezi sentimentul de mândrie profesională al acelora, al căror trecut este țesut cu istoria neamului — al oierilor! —

Deasupra tuturor patimilor zilelor de azi, călăuziți de singurul gând al promovării oierilor și oieritului, am spus cu sinceritate și curaj o seamă din durerile prea puțin cunoscute ale acestei ocupații.

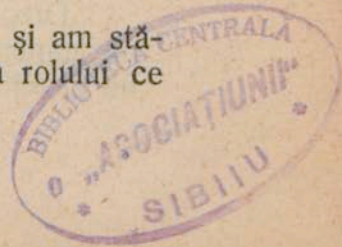
Am arătat multe din suferințele și neajunsurile ce întâmpină oierii noștri în legătură cu ocupația lor și am stăruit asupra obligației ce are oricare guvern, de a susține și încuraja economia de oi, ocupație curat românească, cea mai veche și cu un rost bine hotărât în economia națională, generală a țării.

Am atras atenția factorilor de conducere asupra faptului, că această economie a fost și este cea mai neglijată de toți, lăsată în voia sorții, deși reprezintă o bogăție națională, ce se cifrează la 8 miliarde de lei.

Am accentuat că până când pentru promovarea altor profesii se cheltuiesc sute de milioane, miliarde chiar, pentru oieri nimic.

Am dovedit, că țara are nevoie de oieri și în special de produsele profesiei lor.

Am ridicat țesutul de pe trecutul acoperit și am stăruit a-i face cunoscuți în lumina faptelor și a rolului ce

au jucat în timpul nu prea îndepărtat, pretinzând un tratament în conformitate cu acest trecut și cu folosul real ce aduc.

Ne-am străduit a convinge pe toți oierii de necesitatea organizării lor pe comune, județ și țară siguri fiind noi, că numai strânși în mănunchiu își vor putea apăra cu succes interesele.

Situația înfloritoare a altor profesii se datorește tocmai faptului, că ele sunt organizate.

Pentru a înlesni organizarea am elaborat un „Statut tip“ pe care l-am publicat în numărul 8 al revistei.

Am publicat articole pline de învățăminte, referitoare la creșterea, alegerea și hrănirea oilor.

Am atras atenția asupra pericolului ce amenință din partea elementului evreesc, pe oierii din Maramureș.

Am răscolit în cenușa vremurilor trecute și am publicat date istorice și întâmplări din viața ciobanilor. Am publicat poezii frumoase cu subiecte din viața lor.

Ne-am străduit să atragem privirile țării asupra oierilor făcându-i cunoscuți, cum trebuie să fie.

În sfârșit ne-am silit să îmbrățișăm cu toată căldura întreaga problemă a oierilor în slujba cărora stăm și binelui cărora ne-am închinat viața.

Noi am dat chiotul chemând alături de noi pe toți cu același trecut și interese. Vom reuși în lupta noastră sau vom cădea la datorie, depinde de înțelegerea și sprijinul ce vom avea din partea oierilor.

În pădurea necazurilor de azi noi am început lăsa-toarea. Multe stânci, rădăcini și bușteni groși ne stau în cale! Cu puteri unite muncind toți vom înlătura toate obstacolele și vom asigura oierilor locul ce se cuvine în rândul celorlalte profesii. Nici unul să nu dezerteze dela datorie. Toți la lucru! Nu vrem să mai luptăm și cu îndărătnicia unora dintre oieri, ne este deajuns ne-păsarea celor cari habar n'au de economia de oi.

Dreptul la viață se cucerește prin luptă și cum noi nu suntem și n'am fost cerșetori, prin luptă trebuie să ne cucerim dreptul la un trai mai fericit.

Nu ne vom pleca urechile la șoaptele cu tâlc și nu vom urma pe cei cari în viață nu ne-au dat un sfat.

Steagul ridicat de noi va fâlfâi tot mai sus și mai strălucitor adunând sub cutele-i desfășurate pe toți adevărații oieri.

Suntem adânc mulțumitori tuturor, cari ne-au înțeles și ajutat: colaboratorilor noștri, celor cari ne-au încurajat și celor, cari și-au achitat abonamentul asigurându-ne apariția și îi rugăm ca și pe viitor să nu ne lipsească de prețiosul lor concurs.

Cu convingerea nestrămutată în biruința cauzei ce servim, pășim în al 2-lea an siguri fiind, că vom deschide tot mai larg și vom face tot mai luminoasă lăsătoarea începută, făcându-ne auziți și ascultați și jos și sus.

Oieri, treziți-vă!

Fi-ți mândri de trecutul vostru!

Fi-ți vrednici urmași ai părinților voștri!

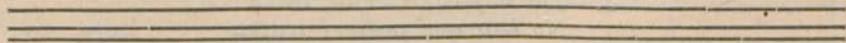
Credeți într'un viitor mai bun!

Cetiți-ne, răspândiți-ne, urmați-ne!

Să nu lipsim din casa nici unui oier!

Organizați-vă!

„STÂNA“.

Doina

„Doina e a noastră. Munților noi le dăm viață și le mărîm farmecul ce au“.

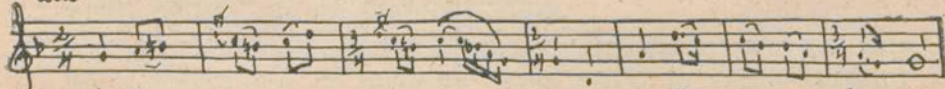
(N. Muntean)

Era în August, anul trecut . . .

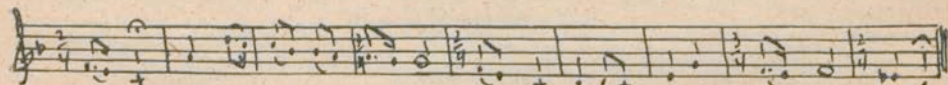
Soarele scăpătase după Coriciu și umbra înuserăii cuprinsese valea Lotrului „la Obârșie“. O liniște dureroasă cuprinsese toată valea. Doar apele Lotrului gălgăiau surd, jos în vale și cetina brazilor se clătina de un vânt ușor pornit dinspre Păraul Pravițului, aducând cu el un puternic miros de rășină. Din coasta Pravițului, clopotul bătalului răsuna ca o toacă de vecernie. Părea o rugă de seara pe care el o făcea acum, îndreptându-se spre târlă, la odihnă. . .

Câteva clipe nu se mai auzi nimic. Apoi, un fluerat scurt și strident spintecă liniștea. Cineva, nu departe, își încercase fluierul. Câteva momente de așteptare nerăbdătoare și prin bățul cu șase găurele, se pornise avalanșa unui șir de sunete trăgănate ale unei doine românești. Era Dinu . . . da, el. Cine altul putea să dea atâta farmec serii aceea de August? El, își desfăcuse lanțul gândurilor și al durerilor care îl frământau acolo în singurătatea lui și se mângăia cu doina.

Lin

1. La fân-tă-nu-ța din Lo-tru, La fân-tă-nu-ța din

Lo-tru, Se cer-ța cu-cul cu cor-bu, Ca-re să ră-mă-ie 'n co-dru.

2. Cucu are pene verzi
Intră 'n codru nu-l mai vezi	5. Așteptai pân'la aprânz
Tot cu lacrimi și cu plâns.
3. Corbu are pene negre
Intră 'n codru și se vede	6. Așteptai pân'la amiază
Tot cu lacrimi și necaz.
4. La fântâna din Făget
Zis-a badea să-l aștept.	7. De-ar fi fost o sărbătoare
Nu mi-ar fi necazul mare.

8. Da a fost o zi de lucru
Nu i-ar mai putrezi trupu.

N'am avut timp să trec peste prima impresie ce mi-a produs melodia acestei doine — care de altfel mi-era cunoscută, dar care în fluietul lui Dinu apărea mult mai frumoasă și mai simțită — și el umplu liniștea și întunericul cu lumina altei doine necunoscută mie până atunci.

Apoi tăcu. Am așteptat câțva timp, dar Dinu nu mai începea alt cântec. Fără să-mi dau seama, m'am ridicat de pe iarba pe care ședeam pierdut și i-am mulțumit prin un puternic „U-hă!“ ca și când Dinu ar fi cântat numai pentru mine. „U-hu-hu!“ răspunse Dinu printr'un chiotit prelung, care se legăna în unde peste Miereuțu, în susul și josul Lotrului și care par'că vestea tuturor că „și Dinu și-a făcut ruga de seară“.

Am rămas apoi singur în noaptea ce se lăsa repede, copleșit de fiorul dulce ce-mi încătușa sufletul după doina din urmă a lui Dinu. M'am îndreptat cu pași nesiguri spre odăița mea mică, rece și întunecoasă, din aripa stângă a cantonului. Aci am încercat să reconstituesc, din puținele fragmente ce mi-au rămas, doina din urmă... Nu mergea. „Trebue să-l întâlnesc pe Dinu mâine... trebue să-i învăț doina“ îmi ziceam. Printre pleoapele întredeschise îl vedeam pe el, schimbându-și expresia feței la fiecare întorsătură a cântecului, iar în urechi îmi sunau confuz câteva fragmente din el, până când întunericul înghiți totul...

* * *

Câteva pocnituri ușoare în ușă mă făcură să tresar.

— „Scoală, domnișorule, că te apucă prânzu în pat“. Era Dinu. Coborâse cu oile „în Lotru“. Am sărit jos din pat și în doi timpi și o mișcare am ieșit afară în pridvorul cantonului. Dinu m'aștepta rezemat în bătă; par'că știa că trebue să vorbesc cu el.

— Dinule când pot să vorbesc ceva cu tine?

— Oricând.

— E lung ceeace trebue să-ți spun și va trebui să stăm mult de vorbă.

— Păi, atunci, să viu deseară dupăce voiui găta cu oile. Ne-am înțeles. Ziua aceea trecu greu pentru

amândoi. Pentru el fiindcă nu știa ce vreau dela el și cu el, iar pentru mine tocmai pentru că știam.

— In sfârșit veni și seara. Dinu se ținu de cuvânt.

— Ai venit singur? Te-am rugat să mai vii cu cineva.

— E aici, răspunse el, care-mi înțelese întrebarea și zicând scoase fluierul din mâneca bitușii.

Ne-am așezat pe iarbă la vre-o 200 m. depărtare de canton.

— Uite ce Dinule. Aseară ai cântat o doină foarte frumoasă. Te-aș ruga s'o cânti încă odată s'o prind și eu.

Dar Dinu știa atâtea doine și nu-și mai aminte-a precis ce-a cântat. Incercă câteva. Nu era nici una. Am sărit în ajutor: „Uite cam așa suna“ și i-am fluerat un fragment ce-mi rămăsese în minte.

— Aha! Asta-i „La fântâna Balului“. Și nu mai așteaptă multă insistență. Duse fluierul la gură și începu:

Fluier

La fân-tă-na Ba-lu-lui, — La fân-tă-na -
Ba-lu-lui, — Fi-rul mă-ghe-ra-nu-lui,
Fi-rul mă-ghe-ra-nu-lui. —

2. Dar cine l-o semănat?

Mândruța când o plecat.

3. Dar, cine l'o răsărit?

Mândruța când o venit.

De bună seamă fluierul era vrăjit.. și gura.. și degetele.. și sufletul. Tot era vrăjit. Dinu cânta cu atâta foc și cu atâta înțelegere. Melodia se amesteca cu vâjiitul Lotrului și cu freamătul cetinii.

Altă seară de August cu cântec de fluier, gălgâit de ape, freamăt de frunze și miros de brad.

— Cânti des, Dinule? am întrerupt eu tăcerea grea și apăsătoare ce se lăsase între noi după ce Dinu își terminase doina. Răspunsul lui fu precedat de un oftat ușor.

— Când mă roade aici și arată cu degetul în partea stângă și când mă frământă aici și-și trecu palma ușor

peste frunte. Atunci cânt. Și nu știu cum, nu știu de ce totdeauna mă liniștesc. Doina îmi pare un leac misterios care vindecă dintr'odată dureri ca ale mele.

— Ei vezi, Dinule? Ceeace se întâmplă acum cu tine și cu mulți ca tine, s'a întâmplat odată cu un neam întreg. Acesta e neamul nostru românesc. Câte nu l-au ros și pe el acolo unde te roade pe tine și câte frământări nu va fi avut în viața lui. Căci doar tu știi cât de chinuit și-a trăit viața acest popor bun. Cine crezi că l-a mângăiat? Cine crezi că i-a dat puterea să le învingă pe toate? Doina, Dinule... doina. Ea l-a mângăiat, ea i-a legat ca și ție ranele, ea l-a întărit sufletește și i-a dat speranța unor vremi mai bune. Doina, acest cântec căruia nu-i găsești pereche în lume, e ruptă din sufletul neamului nostru. Ea s'a născut aici, în munți, unde o cânti și tu. Părinți i-au fost suferințele neamului nostru. Nași i-ați fost voi, ciobanii, cari ați legănat-o și o legănați pe truditele voastre brațe. Brazii i-au slujit de matorni, clopotul bătalului de toacă de biserică, iar mirosul de cetină, apă de botez, pentruca pe urmă să dați cu ea viață acestor munți. Da, Dinule, doina a fost, este și va rămânea numai a voastră. Căci voi și aici, ca și în alte, ați rămas singurii păstrători ai vechilor obiceiuri și tradiții strămoșești.

Și încă ceva: ai auzit și tu poate de așa numitele „cântece domnești“. Și ai auzit și tu, că sunt mulți cari le cântă înlocuind cu ele minunatele noastre cântece românești. Știi tu ce sunt acele cântece? Otravă, Dinule, otravă cu care streinii vor să învenineze sufletele noastre. Știi ce ne spunea odată un profesor al nostru? „Poporul ce-și pierde cântecele lui naționale-sufletești, e pe pragul de a pieri ca popor“. Streinii, cari își dau seama de toate acestea, aruncă între noi cântecele, cari ți-am amintit, cu planul hotărât de a ne face să le uităm pe ale noastre și astfel să ne stângă mai ușor neamul și să ne supuie ca-și alte dați.

Singuri voi, ciobanii, ați rămas neatinși de veninul acestor cântece. Singuri voi le păstrați ființa limpede și nepătată. Și toată nădejdea ni-e în voi. Odată și odată se vor trezi cei otrăviți de veninul lor și atunci vor vedea

cât ați contribuit și în această privință la menținerea ființei noastre naționale.

Dinu clipi din ochi înțelegător.

— Să știi că ai dreptate.

Un fluerat între degete îl chema pe Dinu la stână. I-am strâns mâna mulțumit și fericit, iar el a plecat, pierzându-se în noapte...

Am rămas singur, gândindu-mă *la miile de ciobani înțelegători și la sutele de mii de Români, cari ar trebui să înțeleagă*, ca Dinu al meu din noaptea aceea de August, cu cântec de fluier, freamăt de cetină, gâlgăit de ape și miros de rășină...

Gh. Bogdan, înv.

Poiana-Sibiului

Aducem și pe această cale sincere mulțumiri colaboratorilor, încurajatorilor și susținătorilor revistei și-i rugăm călduros să binevoiască a ne da și în viitor tot sprijinul lor, pentru a putea face din „Stâna“ o revistă demnă cu trecutul oierilor și cu importanța ce o au ca români și profesioniști.

Aducem la cunoștința tuturor oierilor, că dl Nic. Muntean, directorul revistei noastre a înaintat cerere dlor Miniștri al Agriculturii și Domeniilor și al Industriei și Comerțului, rugându-i ca în contractul lânii să introducă și lâna țurcană oprind cu desăvârșire importul sdrențelor.

O altă cerere a înaintat dlui Miniștru al Finanțelor cerând o impunere unitară și în conformitate cu venitul de azi.

Astfel de cereri trebuiau înaintate, cum am cerut la timp, din partea tuturor oierilor.

Camera de Agricultură Secția Sibiu a votat în ședința sa din 23 Martie crt. la cererea directorului nostru, suma de lei 5000 din care se vor premia oierii din județul Sibiu, cari vor prezenta cele mai îngrijite oi la târgul din 1 Mai crt. ce se va ține în acest oraș.

Este un început, care ar trebui urmat, de toate secțiile județelor cu oieri.

Este o datorință

N. Muntean.

a tuturor celor, cari și-au tras și trag seva de viață din trunchiul sănătos al ciobanilor-oieri români din această țară să se înroleze alături de noi la munca pentru binele și încurajarea oierilor noștri!

Oierii, făuritori și păstrători ai celor mai scumpe comori, cari constituiesc ființa neamului, sunt azi uitați și desconsiderați! Stăpânii falnici ai munților sunt desperați! Fluierul amuțește! Oierii se pierd!

Utili ca profesiune, sunt azi copiii nimănu.

Toți cei, cari v'ați câștigat cu banul plouat, înghețat, bătut de vânturi și viscole un trai mai fără griji, aveți obligația de a răsplăti cu munca voastră — muncă depusă pe vatra sfântă a celei mai naționale ocupații, — truda părinților voștri!

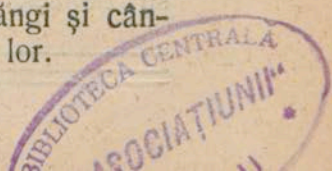
Gândiți-vă la mulțimea suferințelor și îndurărilor fără margini a lor și munciți împreună cu noi, ca să le ușurăm și asigurăm zile mai senine.

Ce vă cer ei? Vă cer, ca din cultura ce ați câștigat la școlile înalte, să picurați și în sufletele și mințile lor stropi înviorători, vă cer ca prin scrisul vostru, cu vorba voastră în cercul unde vă aflați, să-i faceți cunoscuți cum merită și respectați cum trebuie! Vă cer ajutorul vostru, ca să le ușurați poverile și să le faceți posibilă și mai ușoară ocupația.

Dorința lor se cuprinde în următoarea frază: *Stăruieți să ni-se dea puțința a ne continua scumpa noastră ocupație strămoșească și astfel să fim folositori țării!*

Cine le va satisface această dorință? Cei, cari n'au nici în clin nici în mănecă cu ei și ocupația lor? *Nu!*

Voi, cari ați plâns și v'ați bucurat cu ei, voi cari ați fost duși și aduși dela munte legați pe cai, voi cari v'ați trăit copilăria ascultând povești și cântec de fluier în jurul jăratecului de pe vatra din stână, voi a căror viață s'a plămădit în aerul ozonat, în sunet de tălângi și cântec de fluier, voi trebuie să fiți azi salvatorii lor.

Aveți datorința să-i ajutați și apărați!

Constituiți-vă în orașele unde trăiți în colaboratori ai „Stânei“.

Nu scăpați nici o ocazie de a scoate în evidență rolul covârșitor al oierilor în trecutul neamului și utilitatea ocupației lor.

Susțineți curentul pentru satisfacerea justelor lor cereri!

Viața lor este un izvor nesecat de fapte mari!

Vorbiți și scrieți despre ei.

Paginile revistei „Stâna“ de mult așteaptă să vă ducă cuvântul de îmbărbătare!

Am primit la redacție următoarele reviste și ziare:

„Sănătatea“ și Viața Fericită, revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală și literatură medicală, Anul XXXV Nrii 1 și 2 pe Martie și Aprilie crt. Director Dr. Sigmand-Sigma. Redacția și administrația București V. Str. Triumfului No. 7.

„Drumul Nou“ tipărită de Camerele de Agricultură și Uniunea lor. Anul V. Nrii 4 și 5 din 28 și 15 Martie 1935.

Redacția și administrația București str. Polonă Nr. 8.

„Plugarul“ Foaie de propagandă a Camerii de Agricultură Circ. Brăila. Anul VIII. Nr. 1—2 Ianuarie—Februarie 1935.

„Dobrogea Corporatistă“, Organ al Ligii Național Corporatiste, Constanța Anul II. Nr. 11.

„Foaia Plugarului“ publicație oficială a Camerei de Agricultură Circ. Constanța. Anul IX Nrii, 3, 4—5 și 6 din 1935.

„Glas Românesc“ în regiunea secuizată. Anul V Nri. 153, 154, 155, 156. Apare săptămânal în Odorheiu. Redactor: Octavian M. Dobrotă.

„Ardealul“ Anul XIV Nr. 13 apare săptămânal în Brașov str. I. Brătianu 52. Director: G. I. Gologan.

„Drapelul Nostru“ organ al apărării nevoilor mutilaților din război și foștilor combatanți. Anul II Nr. 18. Apare în București, str. Berthelot 27.

Scrisoare din Crâm...

Pe-aici e rău... și-un dor m' apasă,
Că tare-aș vrea să viu acasă...
Pe-aici nu-s codrii, nici izvoare,
Ca cele dela noi — și sufletul mă doare,
Când mă gândesc la tata, că-i bătrân —
Fecior îi sunt... și-i sunt străin!

Și ard de dorul horii și de sat...
De multe ori, în zare cat,
Spre el!
Căci de-am plecat pe alte căi,
Și de-am lăsat și munți și văi;
Cu codrii deși și ape reci...
Azi mă căesc.. E greu să 'neci,
Ce-i sfânt! Al moșilor portret;
Să pleci și să te-abați dela adet!

Dar du-te mamă pe la toți, cei mari...
Le bate mamă 'n porți;
Că vreau să vin l' al țării sân —
De porți;
Să mâni mamă pașug... aici în Crâm!

Chișinău, 1933.

Gheorghe D. Banu.

Hrănirea mieilor.

Mieii după naștere sug la mamele lor un timp care variază după rasă și după obiceiul crescătorului.

În țările în care se cresc rase de oi timpurii pentru carne, de regulă mieii sug mai multă vreme și se înțarcă după 3—4 $\frac{1}{2}$ luni.

Acolo unde oile se cresc nu numai pentru lână ci și pentru lapte cum se întâmplă în Sud estul Europei (România, Bulgaria, Jugoslavia, Grecia, Italia și Rusia), mieii se înțarcă mai de timpuriu după 1 $\frac{1}{2}$ —2 $\frac{1}{2}$ luni.

Se vând pentru măcelărie și oile se mulg.

Mieii destinați pentru prăsilă trebuie să sugă la mamele lor cel puțin 3 luni de zile.

Numai în acest caz înțarcatul se va resimți mai puțin asupra dezvoltării corpului. Acest lucru se impune mai ales când nu există pășune bună.

În mod obișnuit mieii, trăesc cu lapte cam 2 săptămâni și atât cât oile șed la grajd.

Dacă oile merg cu mieii la pășune, de la 2—3 săptămâni încep să ciupească iarba și încetul cu încetul până la 3 luni se obicinuesc complet.

Când se înțarcă mieii mai de vreme de 3 luni și sunt ținuți pentru prăsilă sau sunt îngrășați este nevoie ca de la vârsta de 3 săptămâni, să li-se dea fân de livadă bun și fraged, lucernă sau trifoiu.

Se fac despărțituri cu grătare în care se pune fânul.

Prin uși nu pot intra decât mieii.

Mieii se separă zilnic mai multe ore de mame. După 4 săptămâni capătă și nutreț concentrat: ovăz 150 gr. uruit. Când sunt de 8 săptămâni primesc 200 gr. ovăz.

Mieii se hrănesc diferit după cum sunt născuți — primăvara sau iarna și după cum sunt destinați pentru măcelărie sau pentru prăsilă.

Cei pentru prăsilă, născuți primăvara dacă au pășune bună se dezvoltă normal.

Toamna când pășunea se slăbește, trebuie să primească un adaos de grăunțe (după 4—5 luni) de 250 gr. ovăz.

Mieii născuți iarna și hrăniți după *metoda grăbită de îngrășare*.

La 2 săptămâni se separă și primesc fân foarte bun și ovăz. Ovăzul se ridică până la 200 gr. pe zi de animal. Fânul se continuă a se da 200—300 gr. Din cauza, că fânul nu este complet mistuit se caută a se adăoga sfeclă fin tăiată, *turte de in, uruială de soia și tărâțele de grâu* (20—50 gr.)

Din cercetările făcute reese, că animalele hrănite sărăcăcios în timpul creșterii corpului, uneori nu se dezvoltă complet și alte ori rămân pipernicite (jigărite).

Se observă oprirea în creștere și pipernicirea mieilor când se întarcă mai de vreme de două luni și nu au pășune suficientă și de bună calitate.

Se evită chircirea dând un adaos de 150 gr. ovăz zilnic de cap de miel.

Reușita în creșterea oilor depinde numai și numai de hrănirea tineretului.

Pierderile ca : lipsa de talie, de greutatea corpului, etc. suferite în timpul tinereții, mai târziu nu dispar ori cât de bine oile ar fi hrănite.

După înțarcare mielul poartă numele de cârlan până la un an.

Cârlanele în timpul verii sau toamnei, când pășunile sunt slabe și uscate din cauza secetei, primesc un supliment de grăunțe, 100 grame ovăz.

Cârlanele hrănite îndeajuns în timpul creșterii la 11—12 luni se pot întrebuița la prăsilă fără nici un neajuns.

Creșterea puternică din timpul tinereții se moștenește de cele mai multe ori.

În timpul iernii, cârlanele la Palas cu greutatea corpului de 35—40 kg., primesc 400—500 grame ovăz ; 1000 grame sfeclă ; 500—600 grame fân (dughie, borceag), 700 grame pae de ovăz.

Pentru cârlanele de 5—6 luni cu greutatea de 25 kg., rația trebuie să conțină: 135 albumină pură și 510 valoarea amidon.

Două exemple :

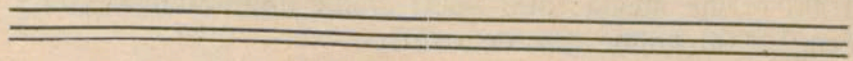
I.	II.
300 grame fân de livadă	400 grame fân de livadă
200 grame fân de trifoiu	150 grame ovăz
150 grame orz	100 grame mazăre
150 grame făină turte de soia	100 grame turte de in,

In vârsta de 6—8 luni greutate de 35 kg.

I. 700 grame sfeclă furajeră	II. 300 gr. fân de livadă
400 grame fân de lucernă	300 " paie
200 " ovăz	150 " porumb
140 " tărâțe de grâu	200 " tărâțe
150 " uruială de bob	150 " uruială de mazăre
III. 200 grame fân de livadă	
300 " vreji de leguminoase	
150 " ovăz	
200 " porumb	
100 " turte de in.	

Dr. N. I. Teodoreanu

Laureat al Academiei de Agricultură
din Franța

Din amintirile lui Moș Ion Târlașul.

3. Purceii Neamțului.

Intr'o iarnă eram cu oile la Cerchezu, în Dobrogea. Cerchezu era atunci un sat tătărăsc. Mai erau doar două familii de Nemți. Incolo satul era numai de tătari. Și astăzi cred, că e tot așa. Și cum tătarii, ca și turcii nu mănă de loc carne de porc, în sat nu erau porci. Și nu numai, că nu mănă da chiar li scârbă să vadă porci. Mai spurcat ca porcu nu-i nimic în lume pintru tătari și pintru turci. Ei când văd un porc scuchie pe el și să scutură de scârbă mare. Ba chiar îl lovesc cu lemne și bolovanii când pot.

Și cum zăcu, în Cerchezu erau numai niște nemți, o familie ori două. Nemții ca orice creștini, aveau porci. Ba aveau porci mulți pentru îngrășat. Pentru asta aveau mult năcaz cu tătarii din sat. Țău minte, că odată am răs una bună. Noi eram cu oile în marginea satului la niște șire cu paie. Nemții ședeau și ei cam în marginea satului. Niște purcei ai Nemților mai tot veneau pe ci pe la noi, pela paie, — ca purceii. Odată iaca niște tătari trec pe ci și văd purceii. Numai se înghioldesc unu pe altu și încep să scuchie. Apăi să opresc și să uită într'o parte și alta să vadă e cineva pe-aproape. Noi eram după șiră, mai departe, și nu ne-o văzut. Dacă n'o văzut pe nime, numai își caută câte un bolovan, câte-o scândură și să aprochie de purcei. Purceii rămău și-și vedeau de treabă înainte. Când au fost aproape de purcei o început a da în ei și a scuchia. Purceii guițau, tătarii fugeau după ei și-i loveau a moarte. Un purcel o căzut mort, ăialalți o fugit. Tătarii s'o adunat lângă purcelu ăl mort, și îl scuchiau.

Apăi tătarii s'o pus pe fugă. O mai rămas unu mai bătrân. Neamțu o auzât purceii guițând și o venit într'o fugă. Tătaru ăl bătrân scuchia mereu pe purcel. Noi rădeam după șiră. Neamțu o pus mâna pe tătar. Tătaru zăcea că alții o omărât purcelu. Neamțu i-o dat câțiva pumni și l-o împins cât colo. Ne-am dus și noi la pur-

cel făcându-ne că nu știm nimic. Purcelu era alb de scuchiat.

— Măi bată-i Dumnezeu de spurcați, că-mi omoară toți purceii, se plângea Neamțu. Și doar nu-le prea dau drumul. Dar cum scapă, cum îi aud guițând pe undeva. Bată-i Dumnezeu de spurcați și nebuni...

4. Bătaia cu țâgăncile dela puț.

Acum să vezi ce s'o mai întâmplat tot în iarna aceea și tot la Cerchezu, — continuă Moș Ion Târlașul să-mi povestească. Noi, cum ți-am spus, eram cu oile în marginea satului. Aproape de noi într'o vâlcea, era un puț. Mai câtă primăvară s'o așezat lângă puț o laie de țâgani turcești cu corturile. Odată s'o dus unu de-ai noștri după apă la puț, că și noi luam apă dela puțul ăla. Mi-se pare că s'o dus Onea Răului, fie iertat. Făcurăm foc și vream să punem de mămăligă. Da vedem că Onea Răului nu mai vine cu apa. Stăm noi și așteptăm, da de geaba. Dela cotroană nu să vedea la puț, că era într'o vâlcea.

— Măi, ia duceți-vă de vedeți ce-i de nu mai vine Onea cu apa, — zâc io. Și când să duce unu de să uită, începe a chioti câtă noi să-ne ducem iute că-i primejdie mare. Noi am sărit toți dela foc să vedem ce-i. Credeam, că va fi căzut în puț. Da când ne dăm de să vedea la puț, vedem o hărmălaie mare de țâgânci și în mijlocul ei pe Onea Răului că să țânea cu bâta la țâgânci. Țâgâncile zbierau cât le lua gura și săreau cu pari, cu pietri la bietu Onea.

Noi am sărit să-l scăpăm. Da țâgâncile erau aprinsă rău. Să băgau oarbe și dădeau cu ce ajungeau. Una vrea să dea în Onea cu copilașul ce-l avea în brață. Onea le-o lovit pe câteva rău. Noi am târât și noi câteva țâgânci. Da ele nu să potoleau. In toiu luptei iaca și Neamțu cu pușca. El era ca primar în Cerchez și avea pușcă. S'o făcut câtă țâgânci că le împușcă, da ele ca turbate zbierau și săreau la noi cu pietri. Atunci Neamțu o înturnat pușca cu cotoru și o început a chisa în spațele țâgâncilor. Noi după el. Am bătut v'o jumătate de cias la țâgânci până le-am muiat bine. Bietu Onea Rău-

lui era tot sânge pe față, și cu cămașa zdranță. Da și țâgâncile crezu, că n'o rămas una nebatută. Noroc, că țâganii, bărbații, nu erau aci, că erau în sat cu lucruri de-ale lor.

Neamțu, după ce le-am bătut bine, le-o luat dela urmă și le-o dus la primărie. Apoi nu i-o mai lăsat pe țâgani să mai stea pe hotaru comunii.

— Da dice-o sărit țâgâncile la Onea Răului? întreb eu pe Moș Ion Târlaşu.

— Așa, că nu ți-am spus: Păi să vezi cum s'o întâmplat daravela, că apăi ne-o spus bietu Onea cum o fost. El când s'o dus după apă, o venit o țâgancă la el să-i dea cu cărțale, cu gheocu, de noroc și de fericire. Onea nu-i avea grâja. Țâganca torăia înainte moși pe groși, că știe face bani, că dintr'un franc face o mie. Că ea îi arată dacă nu crede... că face bani sub ochii lui, numai săi dea un franc și să se uite până face din el o sută. Onea ce s'a fi gândit, s'o amăgit să vadă și minunea asta. O scos cincii lei de argint, că de un leu nu avea și s'o uitat până l-o băgat țâganca într'o căldare cu apă și până n'o mai rămas decât stropi de plumb.

— Hei, ai văzut, zăce țâganca, lui Michiduță nu i-o plăcut banii tăi, că uită i-o strâcat, i-o făcut praf.

Apăi de colo până colo, Onea cerea să-i dea banii. Țâganca nu vrea să-i mai dea, că zăcea că i-o strâcat Michiduță de i-o făcut praf sub ochii lui. Dacă o văzut Onea că țâganca nu-i mai dă banii, o sărit la ea și o luat de plete. Țâganca o început a zbiera și numai s'o pornit toate țâgâncile asupra lui. Și dacă nu săream noi și Neamțu, l-ar fi bătut țâgâncile de-l lăsa mort.

— Și ză așa Moș Ioane cu țâgâncile turcești dela puț.

— Dapăi ce gândești... Țâganii turcești is răi rău...

Apoi eu i-am mulțumit lui Moș Ion Târlaşu, că mi-a spus din amintirile lui și m'am ridicat să plec. La plecare îmi spune, că trebuie să plece în curând la oi, că se începe fătatul.

Așa, că deocamdată ne oprim aici cu amintirile lui Moș Ion Târlaşu.

Nicolae Vonica.

Creșterea oilor

(Urmare)

Traian Vonica

Ninge 'ntr'una. Zăpada a învăluit pământul cu un straiu de aproape o jum. m. In satul cu locuințe stabile al oierilor pribegi e fierbere mare! Scrisori și telegrame chiamă la oi stăpânii și pe ceice mai sunt acasă. Este o mobilizare generală a forțelor fizice și materiale, întru apărarea bunului, care asigură viitorul atâtor familii și care hrănește și încălzește atâta lume.

Cu venirea iernii se constată și verifică odată mai mult toată lipsa de organizare profesională și economică a oierilor, ocupație pe cât de veche și împreună cu multe neajunsuri, pe atât de românească și folositoare.

Lipsa de parale, căci din lipsa de organizare unii și-au dat produsele pe prețuri de nimic, lipsa de nutreț, din lipsa de organizare a pășunatului și din lipsa de prevedere și acomodare la noile așezări sociale, sunt nevoile și greutățile, cari apasă și neliniștesc pe mulți din oieri.

Mulți trăiesc, cum au moștenit dela părinți, în nădejdea iernilor fără zăpadă și fără pea multă cheltuială, caz ce se 'ntâmplă foarte rar. Ceeace era posibil pe timpul întinselor moșii boierești, azi nu mai e cu putință. S'au schimbat timpurile și cu ele condițiile de trai. Ce se găsea pe vremuri adunat de boier pe moșia sa trebuiește adunat azi de oier, asigurându-se de hrană bună și desulă pentru zilele de iarnă, căci dela hrana ce se dă oilor atârnă toată fericirea sau nefericirea oierului.

Oile prost îngrijite și rău hrănite slăbesc, fată miei fără vlagă, cari diin lipsa de lapte slabi fiind, se dau pe prețuri de batjocură.

Lână și lapte puțin. Sărăcia bate la ușe.

Oierul înțelegător a zilelor de azi iese în primăvară cu oi și miei buni. Lână și lapte mult și bun.

Se spune, că oile sun tanimalele cele mai puțin pretențioase. Eu știu, că creșterea oilor presupune multă pricepere și stăruință, iar oieritul este o ocupație, care pretinde multă, chiar foarte multă știință.

Ciobanul isteț și priceput, nutrețul bun, adunat din timp, scutesc pe cior și vitele sale de o mulțime de neajunsuri și pagube.

Este dela sine înțeles, că nutrețul destinat oilor se cere să fie sănătos și de calitate bună.

Fânul, paiele, cocenii, inul, trifoiul să fie nepluate.

Porumbul să fie sănătos și bine uscat, de recomandat porumb vechiu.

Nutrețul stricat de pe vârful și dela fundul căpițelor nu va fi dat oilor, căci nutrețul stricat și mucegăit lasă pe mulți fără miei. La fel se întâmplă din cauza porumbului moale și înflorit.

În unele păduri de stepă crește iarba numită *scradă*, care încă provoacă pierderea mieilor.

Nutrețul se dă cu rost, ținându-se socoteală de faptul că stomacul oii este o mașină, care funcționează normal în condiții de hrăniri normale.

Se împarte pe pământ sănătos și uscat la aceleași termene din zi și în cantități corespunzătoare.

Porumbul se dă cu chibzuială și anume: la 100 oi un ddal pe zi la început, ceea ce face cam 150 gr. de fiecare oaie.

După câteva zile se mărește porția dându-se pe zi ce trece tot mai mult nutreț până se ajunge la 2 ddal de suta de oi. Pe ger mare și dacă oile sunt bune se poate da până la 3 ddal la suta de oi pe zi. Cum scade gerul se reduce și porția până la cantitatea dela început.

Unii oieri dau oilor rămășițe dela treier sau mori pe cari le varsă în uluce (troci) făcute din scânduri.

Toți oierii să fie convinși de necesitatea hrănirii oilor în condiții cât mai raționale.

Oaia hrănită, pe lângă, că ne dă produse de calitate pe cari le putem valorifica mai ușor și cu preț, rezistă și multelor boale și marșuri ce fac.

De surprize nu e ferit nimeni cu atât mai vârtos oierul care e supus capriciilor vremii. Ani răi au fost și vor mai fi.

Anii răi din lipsa de prețuri a produselor sunt justificate în parte, dar anii răi din cauza hrănirii slabe, în o țară agricolă ca a noastră nu au nici o justificare.

Delă timpul de primăvară depinde iar în mare măsură situația bună sau rea a turmelor.

Exemplu: Noatinii întreținuți bine iarna, cresc primăvara, dacă e timp frumos, într'o zi cât în 9 și în 9 cât în 99.

Tot asemenea mieii.

După 23 Aprilie oierii nomazi se pregătesc a ieși la munte. După săptămâni de marș istovitor și pentru ei și pentru oi, ajung la stânilor și colibele părăsite.

Cântecul de fluiet, murmurul izvoarelor și foșnetul brazilor se împletesc armonios cu sunetele clopotelor de cioaie, ciripitul paserilor și chiotitul băcițelor:

*Bădiță dela mioare
Ține-mi calea 'n lăsătoare.*

A apărut al doilea număr din anul XXXV, al reviste SĂNĂTATEA în condițiuni tehnice și redacționale superioare, sub conducerea dlui dr. Sigmând-Sigma.

Cităm din numeroasele studii apărute în acest număr:

Dr. I. St. Furtună: Ipocrizia și urmarea studiului: Reducerea lichidelor în regim; Dr. S. Irimescu: Politica socială și politica sanitară: av. Maria Pr. Dumitrescu: Certificatul prenuptial; Dr. E. C. Decuseară: Criminalitatea minorilor în România (II); Medicina socială acum 25 de ani, de Prof. Nic. Mincovici, Femeia masculă și femeia infantilă ca mamă de Dr. W. Stekel: Dr. D. A. Olaru-Cluj: Cultul pădurii și al arborilor; Const. Popazolu: Importanța iodului Fobia sifilisului, de dr. S. Rosen; Higiena sufletului, de dr. Preda Stăncuțu; Complexul de inferioritate, de agr. dr. A. Martineanu; Turburările nervoase în timpul menstruației de dr. Paul Steiu; Ințercarea copiilor de dr. Hirbea: Indepărtarea părului nefolositor.

În sănătatea literară și artistică: Căsătoria la diferite popoare de Prof. dr. Elefterescu. Versuri de C. Barcaroiu, Cridim, N. Dunăre. Medicii și pedeapsa cu moartea. etc. etc.

Revista Sănătatea nu trebuie să lipsească din nici o casă.

Un număr de probă se trimite în mod gratuit la cerere.

Redacția și administrația: Sănătatea, str. Triumfului, 7 București, 5.

Fătările grele

Fătările grele sunt mai rari la oi ca la vaci. Când oaia nu fată la sorocul ei, mielul moare înăuntru și putrezește repede. Oaia capătă aprinderea mitrei și uneori boala se întinde în tot corpul din cauza puroiului (microbi) care pătrunde în sânge.

Boala se termină de obicei cu moartea sau mai rar se vindecă și rămâne steapă pentru toată viața.

Fătările grele provin din diferite cauze:

Desvoltarea prea mare a mielului (6—7 kg.) în comparație cu tunelul (basinul) pe unde ese.

Cele mai multe fătări anevoioase sunt atribuite prezentării și poziției rele a mielului în timpul fătării.

În fătările grele se intervine repede. Baciul cu practică sau medicul veterinar înainte de a interveni, spală bine cu săpun mâna dreaptă, apoi o trece într'o soluție desinfectantă și pe urmă se unge cu vaselină.

Piedicile în prezentarea anterioară provin din partea picioarelor dinainte: unul sau amândouă îndoite de la genunchi (sub corp), din partea capului când gâtul este îndoit și a șoldurilor prea dezvoltate.

Oaia se ridică pe picioare, se introduce mâna pregătită în mitră, se caută prin mișcări ușoare ca să se aducă picioarele și capul în poziție normală.

Se poate întâmpla ca mielul în loc să se prezinte la ieșire normal, cu capul ci cu picioarele dinapoi (prezentare posterioară). Dacă picioarele dinapoi sunt întinse, fătarea este ușoară.

Când membrele dinapoi sunt îndoite este nevoie să se intervină și să se îndrepte.

Mai rar, în fătări grele la introducerea mâinei în mitră se poate întâlni spinarea sau cele 4 picioare ale mielului.

Se caută să se repună într'una din pozițiile normale.

Când nu se poate extrage mielul și se caută să se scape oaia, se recurge la sacrificarea mielului prin tăierea lui în bucăți.

Dr. N. I. Teodoreanu

Laureat al Academiei de Agricultură
din Franța

600 de lei un miel

Nic. Muntean.

Da, așa este! Pe un miel vândut de oier cu mult 150 lei, se încasează — dupăce este vămuit de mai mulți inși și de mai multe ori și e servit pregătit — suma de lei 525.

Cetiți: cinci sute douăzecișicinci lei.

Socoteala nu este tocmai grea și în taina ei vă introduc și pe Dv. Fi-ți cu luare aminte:

În ziua de 3 Martie anul acesta eram în orașul Sibiu. Notez, că în județul Sibiu sunt foarte mulți oieri și orașul este din belșug aprovizionat cu miei și alte produse ale oilor.

Ca omul călător și flămând, am intrat într'un restaurant să iau amiaza. Mi-s'a prezentat și încă foarte respectuos o listă de mâncări. Am ales din multele feluri o friptură de miel, ca să nu-mi desmințesc originea.

Așteptând după friptura de miel mi-a venit ideea să-mi însemnez toate mâncările de miel, cu prețul lor.

Scot carnetul cu însemnări și scriu:

1. Miel cu stufat . .	Lei 25	porția
2. Miel cu macriș . .	„ 25	„
3. Miel la tavă . . .	„ 25	„
4. Miel pané	„ 25	„
5. Miel la grătar . .	„ 30	„

Gata cu însemnările, mă gândesc: Dintr'un miel de 5 kg. se fac 20 porții, fiecare porție cu Lei 25 — fac Lei 500 — și încă Lei 25 — pe cap, fac tocmai Lei 525 —

Mai adaog încă Lei 75 — pe piele și constat că un miel este egal cu suma de Lei 600 — nu însă la oier.

Oierul încasează din 600 Lei 1 sfert. 3 sferturi sunt pentru alții.

Fără comentariu. Să judece fiecare.

INFORMAȚIUNI

DI director al revistei noastre a înaintat în 5 Martie crt. Dlor miniștrii V. Sassu și I. Manolescu-Strunga următoarea întâmpinare în legătură cu valorificarea lânii țurcane.

Domnule Ministru.

Am înțeles că și în anul acesta în scopul valorificării lânii, se încheie contract între producători și fabricanți, prin Uniunea Sindicatelor Agricole-București.

Ne permitem Domnule Ministru, a face în legătură cu această chestiune următoarele observații, rugându-vă respectuos să binevoiți a le avea în vedere în interesul crescătorilor de oi.

1. Oierii județului Sibiu, vă sunt adânc recunoscători pentru grija ce purtați ocupației lor atât de neglijată până azi.

2. Vă roagă să binevoiți a avea în considerare în cadrul acestei valorificări și lâna țurcană.

3. Să nu mai fie dați pe seama Uniunii Sindicatelor Agricole-București. Produsul este al lor și ei pot să și-l vândă și fără mijlocitor.

4. Până la înființarea Uniunii Oerilor pe țară să se întocmească de Minister un tablou general al lânii de vânzare. Aceasta se poate face astfel: Ministerul va cere Camerilor de Agricultură-Secțiunile județene să întocmească tablou de lâna de vânzare în județ, Secțiunile la rândul lor vor cere tablou comunelor apoi vor concentra datele și taboul concentrat îl vor înainta Ministerului.

Fabricanții vor lua cunoștință de lâna de vânzare în toată țara, fie dela Minister fie dela Secții, vor conveni cu oierii unde se predea cantitatea cumpărată. Când se va constata, că toată lâna s'a cumpărat Ministerul va dispune.

Se încadrează și această chestiune destul de bine în cadrul ofensivei agricole.

Poiana-Sibiului, la 5 Martie 1935.

Cu profund respect

Președintele oierilor :

Nic. Muntean

Dl Ministru Sassu a aprobat propunerea Dlui director al nostru făcută în numele oierilor țurcanari și a dat următoarea dispoziție :

Uniunea Camerilor de Agricultură

Circulara Nr. 44

București, 13 Aprilie 1935

Dlui Președinte al Secției Agricole a jud.

Prin Jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 414 din 2 Martie a. c. publicat în M. Of. Nr. 58 din 9 Martie 1935 s'a hotărât ca lâna indigenă să se vândă prin intermediul Uniunii Sindicatelor Agricole.

Fabricele de postav nu mai pot să mai importe materii prime, dacă nu fac dovada executării unui contract care se încheie de fabricanți cu Uniunea Sindicatelor Agricole și se aprobă de Ministerul Agriculturii.

Experiența s'a făcut anul trecut și rezultatele au fost cât se poate de satisfăcătoare. Datorită acestui procedeu, lâna țigae s'a vândut toată și cu preț remuneratoriu.

Lâna țurcană nu a putut profita de această combinațiune, întrucât fabricele de postav au refuzat întrebuințarea acestui fel de lâna pentru motivul că este prea groasă.

Reprezentanții crescătorilor de oi țurcane din Ardeal au ridicat însă atunci proteste puternice cerând ca fabricele de postav să cumpere și lâna țurcană.

Anul acesta, prin memoriul înaintat Ministerului Agriculturii, aceiași reprezentanți au propus ca, prin Secțiile agricole județene, să se întocmească o statistică a cantității de lâna țurcană ce s'ar afla de vânzare, iar statistica să fie înaintată Ministerului Agriculturii, spre a o aduce la cunoștința fabricanților de postav,

pentru ca aceștia, să știe unde să se adreseze ca să cumpere direct dela producători lână țurcană.

Deoarece Domnul Ministru Sassu a aprobat această propunere,

Vă rugăm Domnule președinte să binevoiți a lua grabnice măsuri pentru întocmirea statisticei în chestiune, cerând tuturor comunelor din jud. Dv. să vă trimită un tablou de toți crescătorii de oi țurcane, care au lână de vânzare și câtă anume. Veți centraliza apoi într'un tablou pe județ, cantitățile de lână ce sunt de vânzare în fiecare comună. Acest tablou îl veți înainta Ministerului Agriculturii, Direcția Zootehnică spre a-l aduce la cunoștința fabricanților de postav.

Această statistică trebuie făcută însă cât se poate de repede pentru ca Ministerul să poată informa la timp pe fabricanții de postav, iar agricultorii crescători de oi țurcane să-și poată valorifica fără întârziere lâna disponibilă, pe un preț convenabil.

p. Președinte,
Indescifrabil.

p. Director general,
Indescifrabil.

Camerele de Aricultură, Secțiile județene sunt obligate prin această dispoziție a întocmii tablourile cerute. Oierii noștri își vor înștiința deci lâna de vânzare la primării, iar primăriile vor înainta tabloul Secției județene care la rândul său îl va înainta Ministerului.

In raport cu lâna țigaie al cărui preț s'a fixat la 55 lei per kgr. vom ruga pe D-nii Miniștrii să fixeze și prețul lânii țurcane, care nu poate fi mai ieftin de 20% sub prețul lânii țigăi; deci 44 lei de kg., acesta fiind raportul din timp de pace și de totdeauna între lâna țigaie și țurcană.

Rugăm pe D-nii Miniștri V. Sassu și I. Manolescu-Strunga să fixeze pentru lâna țurcană a anului acestuia prețul de 44 lei per kg.

In acest senz vor înainta memorii și oierii noștri Dlor Miniștri respectivi.

Suntem pe drum bun. Dați-ne concursul să vă putem fi de ajutor așa cum ne este dorința.

Rugăm din nou și foarte stăruitor pe toți cari au primit revista să ne trimită costul abonamentului pentru anul trecut și anul II.

Comunicăm tuturor oierilor, cari ne cer sfaturi în privința organizării, că în numărul 8 al revistei am publicat „Statutul tip“ în baza căruia se vor înființa societățile de oieri, tocmai pentru a avea cu toții aceeași piatră de fundament.

În continuare dăm din nou îndrumări cum se purcede la înființarea Reuniunilor.

Inscrierea persoanelor juridice și condițiunile de constituire.

Pentruca o asociație să se bucure de drepturile acordate de „Legea pentru persoanele juridice“ trebuie să fie înscrisă într'un registru special ținut la grefa tribunalului civil dela sediul asociației.

Pentru înscriere se va face o cerere. Cererea de înscriere va trebui să cuprindă :

1. Titlul sau denumirea persoanei juridice
2. Obiectul și scopul
3. Sediul său principal și sucursalele de vor fi
4. Numele, profesiunea și domiciliul persoanelor cari, sub orice titlu, sunt însărcinate cu direcțiunea sau administrațiunea ;
5. Data actelor de constituire și a statutelor

Semnatarii cererii sau unul din ei, o vor prezenta tribunalului, alăturând :

- a) O copie legalizată de pe actul de constituire al persoanei juridice
- b) O copie de pe statute și de pe actul de constituire a organelor de direcție și administrație
- c) Dacă statutele sau numirea direcțiunii au fost votate și adoptate într'o adunare generală, se va prezenta duplicat original de pe procesul verbal al ședinței.

Dacă tribunalul constată, că formulele și cerințele articolelor de mai sus sunt îndeplinite și asociația merită să aibă capacitatea juridică va decide și va ordona înscrierea.

Textul acestei înscrieri va fi publicat, prin îngrijirea grefierului, la stăruința și în contul celor interesați, în M. Of. și ziarul mai răspândite.

Condițiunile de constituire.

Asociația pentru a putea dobândi personalitatea juridică trebuie să fie compusă din cel puțin 20 membri și să prezinte în statute o organizare din care să rezulte o voință corporativă.

Actul constitutiv și statutele se vor face în formă autentică.

Asociațiunea nu va putea cere recunoașterea calității de persoană juridică, decât după adoptarea statutelor de către asociați și după desemnarea sau alegerea persoanelor cari vor avea conform statutelor răspunderea direcțiunii și administrația asociației.

Statutele vor cuprinde:

1. Denumirea asociațiunii

2. Obiectul și scopul.

3. Sediul principal.

4. Patrimoniul inițial, eventual compunerea lui, precum și cotizațiunile.

5. Organele de direcțiune ad-ție și control.

Din cele publicate mai sus rezultă, că cel puțin 20 oieri dintr'o comună se adună și hotărăsc să se constituie în baza „Statutului tip“ publicat în Nr. 8 al revistei, în Reuniunea oierilor. Se citește „Statutul tip“. Despre această hotărâre se ia un proces verbal, care se înscrie într'un registru și se semnează de toți cei prezenți.

Hotărâtă înființarea Reuniunii se convoacă o adunare generală de constituire. În această adunare se aleg: președintele, vicepreședintele, secretarul, cassarul și bibliotecarul, membrii în comitet câți hotărăsc cei prezenți.

Tot acum se aleg și cenzorii.

Despre cele hotărâte se ia un proces-verbal semnat de toți cei prezenți.

La această adunare e bine să fie invitat a lua parte un notar public, sau judecător unde nu e notar public. El va legaliza statutele în 4 exemplare. Actul constitutiv va fi semnat de cel puțin 20 oieri.

Dacă la această adunare nu a fost chemat notarul public se va chema la o altă dată, după constituire, când vor fi prezenți 20 oieri cel puțin și vor face formele arătate.

Acestea gata se va face o cerere către Tribunalul județului. Cererea va cuprinde punctele 1, 2, 3, 4 și 5 din cele publicate de noi mai sus, apoi va fi prezentată cu toate actele grefei Tribunalului.

Societatea e constituită poate lucra. Cu puțină bunăvoință și pricepere toate se fac ușor și repede.

Unde oierii dintr'o comună nu pot înființa singuri Reuniune se vor uni cu comunele învecinate.

Ceice doresc se pot înscrie membrii la Reuniunea oierilor din Poiana-Sibiului, care îi primește bucuroș.

Românii secuizați. Prea puțin cunoscută este problema Românilor secuizați din județele Odorheiu, Ciuc și Trei scaune. Vițegia trecutului regim unguresc a făcut ca acești fii ai neamului românesc să-și piardă limba, oficialitatea maghiară numindu-i Secui. Ei se declară însă și azi români.

Despre această problemă națională, care este o pată dure-roasă tocmai în centrul țării întregite, scrie săptămânal gazeta „Glas Românesc“, care apare, sub conducerea Dlui Octavian M. Dobrotă, f. director al Liceului „Ștefan Oct. Iosif“, în Odorheiu. Gazeta are o rubrică permanentă referitor la „*Sate românești secuizate*“. Cereți număr de probă dela redacția „Glas Românesc“ din Odorheiu, jud. Odorheiu. Abonamentul 100 lei la an.

Și-au achitat abonamentul pe anul I expirat:

Jud. Sibiu.

Com. Poiana-Sibiului: Dobrotă Ion 851, Rodean Ilie 565, Iancu Nicolae 626, Rodean Constantin 578, Marcu Constantin 632, Mănițiu Dumitru 460, Braga Ion 1066, Oprian Dumitru 341, Truică Tomă inv., Ghișe Ion 1310, Vonica Ion 997, Prodan Ilie 824, Stanciu Ilie 1298.

Orașul Sibiu: Șerb Dumitru, Piața Peștelui, Ban Ion str. Gușteriței.

Și-au achitat abonamentul pe anul II, care începe cu acest număr:

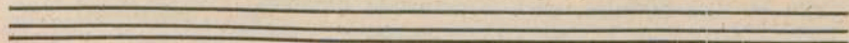
Jud. Sibiu.

Com. Poiana-Sibiului: Gheorghe Ion 1067, [Bâja Ion 431, Oprean Nicolae notar, Șerb Ion primar 1223.

Orașul Sibiu: Bauman Hugo prim-medic veterinar județean.

Com. Miercurea: Dr. Moisi Stănese avocat.

Com. Sângătin: Ing. Insp. Măcelar Alexandru.

„STĂNA“

REVISTĂ PROFESIONALĂ ȘI DE CULTURĂ
ORGAN AL OIERILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

Director: NICOLAE MUNTEAN
